

Arrest

nr. 164 990 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 september 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 13 september 2013 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S(...)

voornaam: A(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27:

- x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

x Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 06.08.2012.

Op 19.06.2012 heeft betrokkene te Brugge aangifte gedaan van zijn voorgenomen huwelijk met de Kosovaarse onderdane P(...), B(...) (°(...) te (...)), die momenteel een recht heeft op verblijf in het Rijk. Dit voorgenomen huwelijk werd geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand van Brugge op 13.12.2012, na negatief advies uitgebracht door het parket van Brugge op 10.12.2012. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge op 03.07.2012. Overeenkomstig art. 146bis van het Burgerlijk Wetboek is er immers "geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat betrokkene, die in Zwitserland gehuwd was of is met mevrouw J(...), P(...), er niet op afdoende wijze in slaagt om aan te tonen op heden ongehuwd te zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Op 30.03.2011 werd betrokkene door de PZ Brugge op heterdaad betrapt op zwartwerk. Deze feiten worden gerelateerd in PV BG.(...)/2011. Betrokkene kreeg betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding. Op 20.04.2011 werd betrokkene overgedragen aan de Franse autoriteiten, die verantwoordelijk waren voor de verdere behandeling van zijn de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Terug in het Rijk heeft betrokkene op 06.08.2012 betekening gekregen van een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Vasthouding (...)

1.2 Op 13 september 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S(…)

voornaam: A(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Kosovo

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.09.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 06.08.2012. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Op 19.06.2012 heeft betrokkene te Brugge aangifte gedaan van zijn voorgenomen huwelijk met de Kosovaarse onderdane P(…), B(…) (°(…) te (…)), die momenteel een recht heeft op verblijf in het Rijk. Dit voorgenomen huwelijk werd geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand van Brugge op 13.12.2012, na negatief advies uitgebracht door het parket van Brugge op 10.12.2012.

Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge op 03.07.2012.

Overeenkomstig art. 146bis van het Burgerlijk Wetboek is er immers “geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat betrokkene, die in Zwitserland gehuwd was of is met mevrouw J(…), P(…), er niet op afdoende wijze in slaagt om aan te tonen op heden ongehuwd te zijn.

Betrokkene beroept zich verder op een op 14.03.2013 te Brugge geboren kind van Kosovaarse nationaliteit, S(...), O(...), dat hij heeft erkend en dat zijn familienaam draagt. De aanwezigheid van dit kind in België geeft betrokkene echter geenszins automatisch recht op verblijf in het Rijk. Bovendien komt betrokkene, overeenkomstig het actueel art. 10 van de wet van 15/12/1980, niet in aanmerking voor het bekomen van een verblijfsrecht op basis van de aanwezigheid van een niet-EU-kind in België vanuit zijn illegale verblijfsituatie in het Rijk.

Betrokkene maakt overigens niet aannemelijk dat het niet mogelijk zou zijn om zijn gezinsleven in het buitenland verder te zetten.

Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende driejaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. (...)"

1.3 Op 4 oktober 2013 wordt de verzoekende partij overgedragen aan de Franse overheden.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de eerste bestreden beslissing, dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

3.2.1 In haar nota werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op, daar de verzoekende partij beslissingsmaatregelen aanvecht waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op haar verblijfstoestand en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 oktober 2013 werd gerepatriëerd naar Frankrijk.

3.2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van

het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

3.2.2.2 Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij is teruggekomen naar België, dat zij alvast belang heeft bij haar beroep tegen het inreisverbod, maar ook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, want dat het niet is omdat zij gedwongen gerepatrieerd werd, dat zij geen belang meer zou hebben, te meer daar dit bevel aanleiding gaf tot een inreisverbod. De verwerende partij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer bestaat, daar het werd uitgevoerd, en verwijst met betrekking tot het inreisverbod naar de nota met opmerkingen.

3.2.2.3 In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing – het inreisverbod van 13 september 2013 – noch in haar nota met opmerkingen noch ter terechtzitting (waar zij aangaande voormelde beslissing slechts naar haar nota met opmerkingen verwijst) duidelijk maakt op grond waarvan de verzoekende partij geen belang meer zou hebben bij het aanvechten van deze beslissing. De Raad ziet ook niet in op grond waarvan de vaststelling dat de verzoekende partij werd gerepatrieerd naar Frankrijk ertoe zou leiden dat zij niet langer benadeeld zou worden door het opgelegde inreisverbod, en dat de vernietiging van dit inreisverbod haar geen voordeel zou kunnen opleveren. Het thans bestreden inreisverbod van 13 september 2013 is immers overeenkomstig artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet in werking getreden met de betekening ervan – *in casu* op 13 september 2013 – en aan de verzoekende partij is vanaf die datum voor de in het inreisverbod vermelde termijn – *in casu* drie jaar, en zodoende tot 12 september 2016 – overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet zowel de toegang tot als het verblijf op het grondgebied van het Rijk verboden. De verwerende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verzoekende partij geen belang meer zou hebben bij haar beroep, daar waar het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing. In deze mate dient de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van gebrek aan belang te worden verworpen.

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat – zoals de verwerende partij ter terechtzitting ook aangeeft – het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens werden uitgevoerd door de verzoekende partij op 4 oktober 2013 over te dragen aan de Franse overheden.

De Raad stelt echter vooreerst vast dat de verzoekende partij zich in haar tweede middel – dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing – uitdrukkelijk beroept op de artikelen 13 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waarbij zij onder meer verwijst op het feit dat zij vader is van een in België geboren kind. De verzoekende partij voert daarbij aan dat zij door een verwijdering van het Belgische grondgebied van haar kind zou worden gescheiden, dat zij immers haar kind en diens moeder in België zou moeten achterlaten, daar de moeder van haar kind tevens moeder is van een ander kind, kind dat een Belgische vader heeft en de Belgische nationaliteit.

Vervolgens stelt de Raad samen met de verzoekende partij ter terechtzitting vast dat de eerste bestreden beslissing aanleiding gaf tot een inreisverbod, de tweede bestreden beslissing. Uit het betrokken inreisverbod van 13 september 2013 blijkt immers uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering van 13 september 2013 (zijnde de eerste bestreden beslissing) ermee gepaard gaat. Dat een inreisverbod steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering blijkt tevens uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod ook uitdrukkelijk wordt verwezen. De Raad wijst er verder op dat de beslissing houdende het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (*cf.* RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Dit houdt in dat indien een eventuele onwettigheid of onverenigbaarheid met een (hogere) rechtsnorm wordt vastgesteld aangaande de bestreden beslissing tot verwijdering (*in casu* de bestreden bijlage 13septies van 13 september 2013), ook het bestreden inreisverbod dat daar uitdrukkelijk op steunt met een onwettigheid of onverenigbaarheid is behept.

In casu stelt de Raad dan ook vast dat het belang van de verzoekende partij bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing er niet slechts in bestond te verhinderen dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens ten uitvoer werden gelegd, belang dat door de

tenuitvoerlegging van de eerste beslissing inderdaad verloren is gegaan. Het belang van de verzoekende partij bij een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing is *in casu* tevens gelegen in het gegeven dat ook een uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten (met terugleiding naar de grens) een schending van artikel 8 van het EVRM kan genereren en dat dit belang niet teloorgaat, enkel door de gedwongen tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing. Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aanzienlijk uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Dit geldt des te meer, daar het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 13 september 2013 een rechtsgrond vormt voor het opleggen van het thans eveneens bestreden inreisverbod van 13 september 2013, dat nog geldig is tot 12 september 2016, en de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zodoende een rechtstreekse invloed heeft op het met deze beslissing samenhangende inreisverbod.

Zodoende moet *in casu* worden aangenomen dat de verzoekende partij nog steeds belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van gebrek aan belang wordt ook in deze mate verworpen.

3.3 Het beroep is ontvankelijk, behoudens met betrekking tot het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een tweede middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“(…) II.2.4. Bij de toepassing van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven beschermt voorziet het EHRM drie criteria:

Ten eerste moet er een band van bloed of aanverwantschap bestaan tussen de gezinsleden.

In casu heeft verzoekende partij een relatie met P(...) B(...), koesteren zij huwelijksplannen, en hebben een kind samen waardoor aan dit eerste criterium is voldaan.

Ten tweede moet de familiale band voldoende hecht zijn.

Het zal dan ook duidelijk zijn dat de band tussen de verzoekende partij en haar toekomstige vrouw en hun kind bijzonder hecht is, aangezien verzoekende partij het kind erkend heeft, ervoor zorgt en wenst in het huwelijk te treden mijn haar vriendin, indien zij hier toelating tot krijgt.

Tot slot moet het voor de vreemdeling quasi onmogelijk zijn om een familieleven te leiden in het land van herkomst.

In casu is het onmogelijk voor de verzoekende partij om een gezinsleven te leiden in Kosovo. Aangezien zij in België de liefde van haar leven is tegengekomen, vader is geworden van een dochter en hier zou willen trouwen en hier een gezinsleven wenst op te bouwen. Het spreekt dan ook voor zich dat de vriendin van de verzoekende partij, gezien zij verblijfsrecht heeft in België, gerechtigd is in België te blijven en hier uiteraard een gezinsleven mag opbouwen, met een persoon die zij verkiest. De partner van verzoekende partij kan niet terugkeren naar Kosovo, gezien zij dit land ontvluchtte.

Zelfs als het voor verzoekende partij mogelijk zou zijn om terug te keren naar Kosovo, en om van nul af aan opnieuw een leven te trachten op te bouwen, dan nog zou zij haar vriendin en kind in België moeten achterlaten. De moeder van haar kind heeft namelijk eveneens ander kind, die een Belgische vader en de Belgische nationaliteit heeft. Verwerende partij kan moeilijk hardmaken dat alle betrokken partijen, namelijk de Belgische ex-vriend van de vriendin, de vriendin zelf, de twee kinderen, en de verzoekende partij allemaal een nieuw leven moeten beginnen in Kosovo. Ten eerste is de vader van het eerste hier absoluut niet voor te vinden. Ten tweede kan én mag verwerende partij zoiets niet vragen of verwachten van mensen die hier legaal verblijven, werken en een leven opbouwen.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.”

4.1.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

“In een tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker de schending voor van de artikelen 8 en 13 EVRM.

Hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar Kosovo omdat hij zijn leven opgebouwd heeft in België en omdat hij trouwplannen zou hebben met zijn vriendin, wiens kind hij erkend heeft. Hij betoogt dat hij bij zijn terugkeer gescheiden wordt van zijn vriendin en zijn kind. Hij haalt aan dat de moeder van zijn kind nog een ander kind zou hebben van Belgische nationaliteit, van een Belgische vader.

De verwerende partij heeft de eer om met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 EVRM te verwijzen naar haar uiteenzetting in het eerste middel.

Het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt prima facie aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 EVRM (Pari. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). (R.V.V., nr. 14.326, 29 november 2007)

Het tweede middel is ongegrond.”

De uiteenzetting van de verwerende partij in het kader van het eerste middel wordt verder weergegeven onder het punt 4.3.2.

4.1.3 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer onderzocht wordt of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook zelf aangeeft, moet – wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft – vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Daarnaast herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez-Noorwegen*, §§ 68-69).

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het feit dat zij een relatie heeft met mevrouw P. B., dat zij huwelijksplannen koesteren en samen een kind hebben. Ook meent de verzoekende partij dat de familiale banden tussen haar en haar toekomstige vrouw en hun kind voldoende hecht zijn, waarbij zij aangeeft dat zij het kind erkend heeft, ervoor zorgt en in het huwelijk wenst te treden met haar vriendin, indien zij hier de toelating tot krijgt. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de redenen waarom het volgens haar *quasi* onmogelijk is om een familieleven te leiden in het land van herkomst.

In casu dient te worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing, zowel in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten als die van de terugleiding naar de grens, weliswaar wordt gemotiveerd aangaande het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij met mevrouw P. B. – op dit onderdeel van de motivering gaat de Raad niet verder in –, maar dat erin in het geheel geen sprake is van het gemeenschappelijk kind van de verzoekende partij en mevrouw P. B. Nochtans blijkt uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 11 september 2013, dat de gemachtigde vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing op 13 september 2013 wel degelijk op de hoogte was van dit kind. In voormeld verslag wordt immers aangegeven dat de verzoekende partij wordt aangetroffen in het gezelschap van haar vriendin P. B. en de dochter van mevrouw P. B., en dat hun gemeenschappelijke dochter (geboren in maart 2013) tevens bij hen in de leefruimte aanwezig is. Bij dit verslag is als bijlage onder meer een uittreksel uit het rijksregister gevoegd dat op het gemeenschappelijk kind betrekking heeft. Hierop is de naam van het kind onderstreept en is met de hand bijgeschreven dat dit de dochter van P. B. en de verzoekende partij betreft. Zodoende kan de gemachtigde niet voorhouden geen kennis te hebben gehad van het betrokken kind. In dit verband kan erop gewezen worden dat in de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van 13 september 2013 dat met de eerste bestreden beslissing gepaard gaat, wel uitdrukkelijk met betrekking tot dit kind gemotiveerd wordt. De Raad kan als annulatierechter echter niet in de plaats van de gemachtigde oordelen dat deze motivering, die betrekking heeft op de specifieke duur van het inreisverbod, zonder meer ook relevant is of zou kunnen zijn in het licht van de door artikel 8 van het EVRM opgelegde beoordelingsplicht van de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, de eerste bestreden beslissing.

Gelet op het feit dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing heeft nagelaten zelfs maar melding te maken van het gemeenschappelijk kind van de verzoekende partij en mevrouw P. B., blijkt uit deze beslissing in het geheel niet of en op welke wijze de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten (met terugleiding naar de grens) rekening heeft gehouden met een eventueel gezinsleven van de verzoekende partij en haar minderjarig kind – de Raad merkt in dit verband op dat volgens het EHRM de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld (cf. EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) –, laat staan dat zou blijken dat de gemachtigde is overgegaan tot het doorvoeren van de voormelde in het kader van artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging. Zodoende kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde niet is tegemoetgekomen aan de beoordelingsplicht die hem in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt opgelegd. De Raad benadrukt dat hij ook zelf niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij in het kader van het tweede middel onder meer aan dat de verzoekende partij heeft gesteld dat zij het kind van haar vriendin erkend heeft, maar verwijst zij vervolgens slechts naar haar uiteenzetting in het kader van het eerste middel. In deze uiteenzetting gaat de verwerende partij echter slechts in op het door de verzoekende partij aangehaalde gezinsleven met haar vriendin, maar laat zij na enig verweer te voeren aangaande het aangehaalde gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarig kind. Zodoende kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen van de Raad in dit verband.

Een schending van (de beoordelingsplicht in het kader van) artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aannemelijk gemaakt.

4.2 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens. De overige in dit verband aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4.3.1 In een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“(…) II.1.2. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: (...)

Verzoekende partij kan immers niet terugkeren naar Kosovo. Zij heeft hier namelijk een leven opgebouwd, heeft serieuze plannen om te trouwen met haar vriendin. Hiertoe werd zelfs een poging ondernomen, doch werd dit geweigerd door de bevoegde instanties omdat men van oordeel was dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Dit is eigenlijk absurd. Verzoekende partij en haar vriendin - die inderdaad een verblijfsvergunning heeft - vormen reeds meerdere jaren een koppel. Dat het een serieuze relatie betreft, blijkt ook uit het feit dat verzoekende partij en haar vriendin in op (...) maart 2013 de trotse ouders zijn geworden van een dochter. Verzoekende partij heeft het kind dan ook evidentierwijs erkend.

Verwerende partij stelt bovendien dat verzoekende partij haar gezinsleven in het buitenland kan verder zetten.

Verzoekende partij wenst dit met klem tegen te spreken. Zelfs als het voor verzoekende partij mogelijk zou zijn om terug te keren naar Kosovo, en om van nul af aan opnieuw een leven te trachten op te bouwen, dan nog zou zij haar vriendin en kind in België moeten achterlaten. De moeder van haar kind heeft namelijk eveneens ander kind, die een Belgische vader en de Belgische nationaliteit heeft. Verwerende partij kan moeilijk hardmaken dat alle betrokken partijen, namelijk de Belgische ex-vriend van de vriendin, de vriendin zelf, de twee kinderen, en de verzoekende partij allemaal een nieuw leven moeten beginnen in Kosovo. Ten eerste is de vader van het eerste hier absoluut niet voor te vinden. Ten tweede kan én mag verwerende partij zoiets niet vragen of verwachten van mensen die hier legaal verblijven, werken en een leven opbouwen.

De thans bestreden beslissing heeft dus tot gevolg dat hun gezin letterlijk uit elkaar wordt gerukt. Met een dergelijke maatregel schendt de verwerende partij aldus indirect artikel 8 van het EVRM.

(...)

Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 36 maanden, dient zij te motiveren waarom zij net voor de maximale wettelijke termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

Des te meer wanneer verwerende partij heel goed op de hoogte is van de gezinssituatie van verzoekende partij.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu is het duidelijk dat verwerende partij niet met de relevante omstandigheden rekening heeft gehouden bij het opleggen van het inreisverbod, noch een evenredigheidstoets heeft uitgevoerd wat betreft het doel en de redenen van dergelijk verbod. (...)"

4.3.2 In haar nota met opmerkingen zet de verwerende partij in dit verband het volgende uiteen:

"In een eerste middel, met betrekking tot het inreisverbod, stelt verzoeker de schending voor van de artikelen 2, 3 lid 1, 9° en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar Kosovo omdat hij zijn leven opgebouwd heeft in België en omdat hij trouwplannen zou hebben met zijn vriendin, wiens kind hij erkend heeft. Hij betoogt dat hij bij zijn terugkeer gescheiden wordt van zijn vriendin en zijn kind. Hij haalt aan dat de moeder van zijn kind nog een ander kind zou hebben van Belgische nationaliteit, van een Belgische vader.

Hij stelt dat de bestreden beslissing niet verduidelijkt waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het inreisverbod opgelegd werd op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2 van de Vreemdelingenwet, omdat er door verzoeker niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...)

De bestreden beslissing bepaalt: (...)

Verzoeker volhardde in illegaal verblijf weigerde manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat het bestuur besluit haar wettelijke bevoegdheid te benutten en over te gaan tot een inreisverbod van 3 jaar. (RvV 17 december 2012, nr. nr. 93696)

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 19 maart 2013, nr. 99.256: (...) (RvV 19 maart 2013, nr. 99.256)

Er bestaat geen twijfel over het feit dat het bestuur wettelijk gezien de mogelijkheid heeft om tot een inreisverbod van drie jaar te beslissen, daar het vaststaat dat verzoeker ressorteert onder artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hetgeen niet betwist wordt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 EVRM omdat hij trouwplannen heeft met zijn vriendin, dient opgemerkt te worden dat het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zijn voorgenomen huwelijk op 13 december 2012 werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge, na negatief advies uitgebracht door het parket van Brugge d.d. 10 december 2012. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge op 3 juli 2012. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat hij een gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn gezinsleven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoeker aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn belangen en de bestreden beslissing. (RVV nr. 25898 van 10 april 2009)

Artikel 8 EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39) . Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Muhllanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43) . De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont niet aan dat het bestuur het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Verzoeker beroept zich op een feitelijk gezinsleven dat hij in het Rijk startte vanuit illegaal verblijf. De intentie om in het huwelijk te treden of het louter onderhouden van een relatie geeft geen recht op verblijf.

Het staat verzoeker daarenboven vrij om op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien verzoeker effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft het inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

(...)

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

(...)

Het eerste middel is ongegrond.”

4.3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en tevens in het licht van artikel 8 van het EVRM, bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 74/11 luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen. Gelet op het feit dat het thans bestreden inreisverbod steunt op de vaststelling dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting, kan de verzoekende partij *in casu* dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde slechts een mogelijkheid had tot het opleggen van het inreisverbod.

De Raad wijst er verder op dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande voormeld artikel 74/11 en het inreisverbod het volgende benadrukt: “(d)e richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53 1825/001, 23).

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat, daar de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een inreisverbod te geven van een termijn van 0 tot 36 maanden, hij dient te

motiveren waarom hij net voor de maximale wettelijke termijn van drie jaar kiest en niet voor een minder lange termijn, des te meer wanneer hij heel goed op de hoogte is van haar gezinssituatie. De verzoekende partij wijst erop dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur een evenredigheidstoets in acht moet nemen, benadrukt dat de duur van het inreisverbod moeten worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval en meent dat het *in casu* duidelijk is dat dit niet het geval is.

Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat zij, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde in de motivering van de tweede bestreden beslissing aangeeft, haar gezinsleven niet in het buitenland verder kan zetten. Zij zet in dit verband uiteen dat zij haar vriendin en hun gemeenschappelijk kind in België zou moeten achterlaten, daar de moeder van haar kind eveneens een ander kind heeft, dat een Belgische vader en de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekende partij geeft aan dat de gemachtigde moeilijk kan hardmaken dat alle betrokken partijen, namelijk de Belgische ex-vriend van de vriendin, de vriendin zelf, de twee kinderen, en de verzoekende partij allemaal een nieuw leven moeten beginnen in Kosovo. Zij stelt dat de vader van het eerste kind hier absoluut niet voor te vinden is en dat de gemachtigde zoiets niet kan vragen of verwachten van mensen die hier legaal verblijven, werken en een leven opbouwen. De verzoekende partij besluit dat het gezin uit elkaar gerukt wordt en een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

De Raad wijst erop dat uit de bespreking van het tweede middel hoger reeds is gebleken dat de gemachtigde voor het nemen van de tweede bestreden beslissing op 13 september 2013 op de hoogte was van de gezinssituatie van de verzoekende partij, gelet op de vaststellingen die blijken uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 11 september 2013. In dit verband benadrukt de Raad dat in dit verslag tevens sprake is van de (in april 2011) geboren dochter van mevrouw P. B. en wijst hij erop dat als bijlage bij dit verslag ook met betrekking tot dit kind een uittreksel uit het rijksregister werd gevoegd, waaruit onder meer blijkt dat deze dochter sinds vier dagen na haar geboorte de Belgische nationaliteit heeft. Op meerdere plaatsen in het administratief dossier, onder meer in het besluit tot weigering van de voltrekking van een huwelijk van 13 december 2012, wordt verwezen naar de vader van dit Belgische kind, de heer G. V. Ook wordt aangegeven, met name in een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan de stad Brugge van 25 juni 2012, dat mevrouw P. B. in functie van haar Belgisch kind een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verkreeg.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de tweede bestreden beslissing aangaande het opleggen van een inreisverbod met een termijn van drie jaar uitdrukkelijk wordt verwezen zowel naar het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij met mevrouw P. B. – ook in het kader van het eerste middel gaat de Raad niet verder in op de motivering aangaande de relatie met mevrouw P. B. – als naar het gemeenschappelijk kind. Zoals de verzoekende partij ook uitdrukkelijk aangeeft, overweegt de gemachtigde echter ook het volgende *“Betrokkene maakt overigens niet aannemelijk dat het niet mogelijk zou zijn om zijn gezinsleven in het buitenland verder te zetten”*.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde dan ook meerdere overwegingen aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij heeft gemaakt, maar het is niet aan de Raad als annulatierechter om in de plaats van de gemachtigde te beoordelen aan welk van de verschillende onderdelen van de motivering in dit verband laatstgenoemde het meeste gewicht toekent en of bepaalde aspecten van deze motivering op zichzelf dan wel slechts in combinatie met (de) andere aspecten ervan kunnen bestaan. De Raad dient zijn wettigheidstoetsing aangaande het hoger aangehaalde onderdeel van de motivering van de tweede bestreden beslissing dan ook door te voeren.

In dit verband wijst de Raad erop dat hoger, in het kader van de bespreking van het tweede middel, reeds werd aangegeven dat de Verdragsluitende Staten er in het kader van artikel 8 van het EVRM, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, toe gehouden zijn om een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. De Raad wijst erop dat in het kader van deze billijke afweging een aantal elementen in rekening worden genomen, waaronder de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 70).

De gemachtigde heeft blijkens de voormelde overweging in de motivering van de tweede bestreden beslissing geoordeeld dat de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk heeft gemaakt dat het onmogelijk zou zijn om haar gezinsleven in het buitenland verder te zetten. Er dient echter te worden

vastgesteld dat uit deze beknopt geformuleerde overweging van de gemachtigde niet blijkt op welke manier deze heeft rekening gehouden met de concrete situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder met het feit dat de moeder (mevrouw P. B.) van het kind van de verzoekende partij, tevens de moeder is van een kind dat de Belgische nationaliteit heeft en waarvan de heer G. V. de vader is.

Gezien niet blijkt dat de gemachtigde in dit verband rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier – gegevens waarvan hij nochtans kennis had (moeten hebben) vóór het nemen van de tweede bestreden beslissing – dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van de motivering van de tweede bestreden beslissing is aangetast door een materieel motiveringsgebrek. In de mate dat kan worden aangenomen dat het betrokken onderdeel van de motivering deel uitmaakt van de door de gemachtigde doorgevoerde belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM en ook kadert binnen “de specifieke omstandigheden van elk geval” die overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid relevant zijn voor het bepalen van de concrete duur van het inreisverbod, wordt een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet dan ook aannemelijk gemaakt.

In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij in illegaal verblijf volhardde en manifest weigerde om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat het dan ook niet kennelijk onredelijk is dat het bestuur besluit haar wettelijke bevoegdheid te benutten en over te gaan tot een inreisverbod van drie jaar. In de eerste plaats benadrukt de Raad dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Daarnaast dient nogmaals te worden benadrukt dat de duur van het inreisverbod steeds dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, waarbij ook het evenredigheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden. De verwerende partij voert aan dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan de gemachtigde gekend waren of dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, geen rekening werd gehouden, maar uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk op zulke elementen heeft gewezen. In dit verband wijst de Raad er tevens op dat de verwerende partij slechts ingaat op het gezinsleven van de verzoekende partij met haar vriendin, maar dat zij nalaat in te gaan op het concrete betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de onmogelijkheid om haar gezinsleven in het buitenland verder te zetten, gelet op de specifieke situatie aangaande de betrokken kinderen. Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, zoals ook de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing, aangeeft dat het de verzoekende partij vrijstaat om op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op een gezins- of familiaal leven, dient erop gewezen te worden dat het bestaan van deze mogelijkheid (voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet) de gemachtigde niet ontslaat van zijn verplichting uit artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet om bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en zodoende met de concrete elementen die blijken uit het administratief dossier van de verzoekende partij. Het betoog van de verwerende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

4.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. De overige ten aanzien van deze bestreden beslissing aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4.5 Bovendien wijst de Raad erop dat in de tweede bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: “De beslissing tot verwijdering van 13.09.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.” Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat – zoals reeds blijkt uit het voorgaande – uitdrukkelijk bepaalt dat de beslissing tot verwijdering met een inreisverbod van maximum drie jaar gepaard gaat, onder meer indien (zoals *in casu*) een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Zoals hoger reeds aangegeven, is er geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898 en RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de beslissing tot verwijdering van 13 september 2013 die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd, zoals hoger reeds gesteld onder punt 4.2, komt bijgevolg ook om deze reden het bestreden inreisverbod te vervallen.

5. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk met betrekking tot de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, vervat in de eerste bestreden beslissing, en de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing en de overige onderdelen van de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, met betrekking tot de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen, en is deze vordering voor het overige zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 september 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 13 september 2013 houdende een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen voor zover deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2013 tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE